

Signaturen AL på bilden uttyds Alvar Ljung, butiksägare, tidningsman och hembygdsforskare (död 1994). Några somrar bodde han i Mossarydet i Bjurbäck. Bilden här har jag fått från Inga-Maj Stigmarker i granngården. Always dotter Kerstin Swahn har lovat att Snöflingan får publicera den

Vische i Skogstorp

Om Vische berättas att han var krokig, böjd som en fällkniv. På vintrarna försörjde han sig på att hacka granris och enris till bönderna i grannskapet. Det användes som strö istället för halm eller torv och blev mycket billigare. För Vische nöjde sig med kaffe eller ett mål mat. Ibland kunde han få med sig hem en brödkaka eller till och med ett par avlagda byxor.

Vem var Vische? Enligt uppgifter från hembygdsföreningens torppärm hette han Johannes Adamsson. Han föddes i Fiflered år 1822 och flyttade till Bjurbäck 1860 tillsammans med sin kära Johanna Kristina. Äldste sonen Frans var då nästan nyfödd – 26 år gammal utvandrade han till Amerika. Nr två föddes 1861 men dog som liten, fem år gammal. Tredje sonen föddes 1865. (Osäker uppgift finns att även han utvandrade 1885)

Hemmet, *bs Skogstorp under L. Stigabo*, bestod endast av en liten stuga. Det finns inga lämningar efter något uthus. Efter Visches död år 1913 revs huset. År 1922 fanns enligt uppgift endast grundstenar kvar. År 2008 var det svårt att hitta

Johanna Kristina och Johannes Adamsson

dem, överväxta och gömda av mossor och sly.

Hur kunde Vische försörja sin familj? Vad levde de av? Arbete med att gräva diken, meja havre, tröska och skotta snö hos bönderna gav säkert inte stora förtjänster men ryggen och höfterna tog stryk. På egna jordbiten runt stugan slet han säkert med flåhackan för att kunna sätta lite potatis.

När sen sönerna gett sig iväg och hustrun dött (år 1896) blev det nog svårt för den gamle att klara sig ensam i torpet. Något fick han från fattigkassan i socknen – några kronor och lite råg. Snälla grannar hjälpte ibland. Min mor, född 1893 i granngården Högbråten, blev då och då skickad till Vische med en kanna mjölk. Den hällde han i en kopparkruka där det ofta fanns lite kvar av gammal mjölk, sur och lite

grönmöglig. Krukan diskades aldrig, enligt vad mamma berättade.

När Bjurbäcks Hembygdsförening var ute på torpvandring i höstas, uppsökte vi även platsen för "Visches stöva". Ett buskage av spirea var enda lämningen utom några grundstenar. Den ekstolpe med kopparskylt vi märkte ut platsen med för 25 år sedan hade ramlat. Vi reste den, en ny av hållbarare sort skall placeras där. Med hjälp av modern GPS-apparat antecknades koordinaterna. Efter nästa tjugofemårsperiod ska det vara lätt att hitta platsen – även om åkergläntan blivit markberedd och skogsplanterad. Förhoppningsvis ordnar Bjurbäcks Hembygdsförening en torpvandring och någon berättar historien om Vische och hans stöva.

AINA LINDBORG

